Rostislav Iščenko: AROMA VÁLKY … ZÁPAD JE CÍTIT SMRTÍ

- CZ24 News | 30. ledna 2024

SVĚT: Rád bych se mýlil, ale jsem si téměř jistý, že Západ již přešel rozcestí, které předpokládalo, že existuje mírová varianta řešení současné globální krize. Nyní mu zbývají tři varianty řešení, z nichž žádná není mírumilovná.

Za prvé, současná vládnoucí elita v USA a Evropě se snaží pokračovat v politice zvyšování sázek, až po válku s Ruskem a Čínou. Washington a k němu připojený Londýn stále věří, že budou schopni udržet konflikt v konvenčním rámci tím, že vrhnou na Rusko a později na Čínu své spojence (zpočátku ty, kterých není líto, a poté stále cennější), v marné naději, že umoří Moskvu a Peking.

Západní vládnoucí elity si nedokázaly uvědomit, že Západ se nachází v systémové krizi, a proto jsou to právě jeho zdroje, které se během konfrontace rychle spalují. Zvláštností postavení Ruska a Číny pak je, že ani ne průběžné vítězství (nemluvě o definitivním), ale pouhý úspěšný odpor vůči Západu vede k pravidelnému zvyšování jejich potenciálu, a to jak rozvíjením vlastní výroby (v rámci nahrazování importu strategického zboží), tak také přeorientováváním se na ně stále většího počtu zemí "třetího světa", unavených z loupeživé nadvlády Západu a jím multiplikované destabilizace.

A proto, jak Západ zvyšuje konfrontaci, roste síla Ruska a Číny přímo úměrně tomu, jak se zdroje Západu zmenšují. Propast neustále narůstá a ihned po vypuknutí otevřené konvenční války evropských spojenců USA proti Rusku a asijských proti Číně před USA a jejich jadernými spojenci vyvstane otázka, zda je nutné přistoupit k plnohodnotné jaderné konfrontaci.

Možná projdou krátkým obdobím, během něhož se pokusí omezit jadernou krizi omezeným počtem taktických úderů v naději, že se Moskva a Peking budou bát udělat poslední krok a ustoupí. Ale protože USA a jejich spojenci nemají žádnou šanci vyhrát válku, ocitne se velmi rychle na pořadu dne otázka strategického jaderného úderu na Rusko a Čínu jako faul poslední naděje. Je nepravděpodobné, že by se rozjetá západní vojenská mašinérie dokázala sama zastavit.

Za druhé, na pozadí rychle se zhoršující sociální a ekonomické situace západních zemí, s tím, že krizové jevy se musí vyvíjet rychleji geometrickou řadou, není vyloučeno, že vnitřní destabilizace západních států, jejíž začátek pozorujeme v USA (Texas a 25 guvernérů vs. Biden) a EU (rostoucí farmářské hnutí, ke kterému se postupně připojují stále širší masy pracujících), dospěje k občanské válečné krizi dříve, než USA a jejich spojenci stihnou rozpoutat velkou zahraniční válku.

V takovém případě (pokud Západ nestihne přenést vnitřní krizi do vnější války), může se sám ponořit do občanské války. V první řadě se to týká USA a EU, u asijských spojenců Washingtonu je to zatím celkově lepší. Všeobecná krize západního systému by však měla i na ně udeřit. Jen zatím nevíme, jak rychle se do krize dostanou američtí spojenci v ATR a jak efektivně budou místní vlády schopny čelit vnitřní destabilizaci, včetně operativního přeorientování se z Washingtonu na Peking. Tuto možnost zatím mají, zatímco Evropa svou možnost přeorientovat se na Rusko ztratila.

Ani razantní změnou zahraničněpolitického kurzu země EU už nestihnout včas a bez otřesů vyskočit z krize. Zejména proto, že pro změnu kurzu je opozice, kterou se současné vládnoucí elity snaží za každou cenu, včetně protikomunistických akcí a občanského ozbrojeného konfliktu, nepustit k moci.

Za třetí, Západ je drásán vážnými mezistátními rozpory. Jak je tomu vždy v systémech, jejichž jednota spočívala v odstranění rozporů díky zapojení vnějšího doplňkového zdroje do systému, který umožňoval uspokojovat základní potřeby všech sociálních skupin a umožňoval interakci v rámci celkového západního systému výhodněji, než by byla konfrontace jeho jednotlivých částí, a když externí zdroj, který umožňoval zmírňování vnitřních systémových rozporů, skončil, ty se zostřily nejen s novou silou, ale ve větším objemu a v násobcích.

Nejbližší zdroj, jehož zapojení by mohlo rozpory zmírnit, pro své zapojení vyžaduje vojenskou porážku Ruska a Číny (neboť mírovou cestu řešení problémů Západ dávno odmítl). Vzhledem k tomu, že, jak bylo řečeno výše, Rusko a Čínu v otevřené konfrontaci Západ nemůže porazit, a, i když zvýší sázku až na výměnu strategickými jadernými údery, tento zdroj pro něj zůstává nedostupný.

Vnitropolitický konflikt mezi jednotlivými zeměmi EU může také nastat a dospět do fáze vojenské konfrontace dříve, než vnitropolitická konfrontace v jednotlivých západních zemích vyústí do občanských válek a také dříve, než se podaří zorganizovat provokace, které odstartují válečné krize Západu s Ruskem a Čínou.

Vzhledem k tomu, že vnější a vnitřní krize mají společné kořeny, nelze vyloučit ani často se vyskytující ve světové historii verze, kdy zostření jedné z krizí automaticky vede k zostření ostatních (vnější válka nesnižuje napětí, ale vyvolává vnitřní). V takovém případě se Západ může v nejkratší době ponořit do vojensko-politické anarchie se současným nebo postupným spouštěním vojenských krizí na národní, mezinárodní úrovni v rámci Západu i bloku (Západ proti Rusku a Číně, a v podstatě proti celému světu).

Opakuji, že eventuální možnost mírového východiska z globální systémové krize stále ještě existuje, ale reálnost takového vývoje událostí je malá, protože Západ ji vnitřně odmítá z důvodů morálky a prestiže.

Jde o to, že západní propaganda příliš dlouho manipulovala celým světem a přesvědčovala, že globální porážka Západu by znamenala civilizační katastrofu, návrat lidstva o staletí zpět ve svém vývoji. Proto si Západ nemůže dovolit ustoupit – je to prý amorální z hlediska zájmů celého lidstva, které je Západ jako lokomotiva nejen ekonomického, ale i mravního rozvoje povolán chránit.

Propaganda vedená navenek však nemůže nebýt vedená také dovnitř vlastní společnosti.
V informační éře je nesmírně důležitý příklad, takže je třeba neustále ukazovat a dokazovat, že žijete podle stejných pravidel, která nabízíte ostatním. Proto se rozkládající se, demoralizující propaganda ukázala být nejúčinnější vůči západním společnostem, a to právě vůči těm společnostem, které nejvíce těžily ze západní hegemonie (USA a “staré Evropy”).

Tyto společnosti jsou ve své mase přesvědčeny, že levičácko-liberální ideologie tolerance k “právům menšin” a na jejím základě vybudovaná “environmentální politika” jsou skutečně všelékem pro celé lidstvo a že “vyspělý Západ”, je-li třeba, musí silou donutit “barbary”, aby šli v zákrytu do “světlé budoucnosti”. Ve skutečnosti ideologizovaný Západ přijal koncept prvních desetiletí existence (před vyhlášením principu nevměšování do vnitřních záležitostí) jím zničeného SSSR.

Stejně jako byl sovětský lid přesvědčen o nevyhnutelnosti celosvětového a historického vítězství nad jakýmkoli nepřítelem vzhledem ke své ideologické pravověrnosti, jsou nyní národy zemí Západu přesvědčeny o tom samém. A čím bližší a těsnější je spojenectví konkrétního státu s USA, tím větší je víra příslušného národa v americkou “neporazitelnost”, v “právo a povinnost” USA silou přinutit celý svět, aby přijal americkou variantu “světlé budoucnosti” a v nutnosti přinést oběti na oltář této “světlé budoucnosti”.

Je to právě tato ideologická zkostnatělost, která ještě více než finanční a ekonomický zájem brání Západu vyrovnat se se svou geopolitickou porážkou a přejít v rámci globálního mírového kompromisu ke spolupráci na vytvoření nového globálního systému založeného na vzniklé rovnováze sil.

To, stejně jako tempo vojenských příprav Západu, mě nutí věřit, že mírovou variantu již nechal za zády a jde pouze o volbu (v mnoha ohledech náhodnou) vojenské varianty.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/ Nová Republika

ZDROJ